

Sandı Anılarda Kaldı 6

— Şerafettin Sorkun · 14 Mayıs 2026

İçinde bulunduğunuz şartlar size bir yön belirler. Belirlenen yönlerin adı yol olur. Upuzun çizgiler gibidir, uzar gider bu yollar. Hayat çizgileridir bunların adı. Tümünden bu çizgiler üstlerinde yaşanır, yaşlar alınır. Ama nasıl yaşanır? Kimilerinin paylarına mutluluklar, kimilerine ise acılar ve çaresizliklerdir layık görülenler. Sahipsiz, kimsesizler; bu yollarda, yokluklar içindeki ömürleri, nihayete eren yolculardır. Onlar yol alamayacak, adımlar atamayacak kadar yorgun olup, buldukları yerlere yıkılır, düşer, bir daha hiç kalkmazlar..Kaderleri bu şekil çizilmiş olanların, açılacak kapıları, aydınlatacak, ışıyacak, ışıkları olmaz. Toplumsal kalkınmalar; projeli ve planlı çalışmalarla, herkeslere eşit yansıyan milli hasıla dağılımıyla olur. Köylerde yaşayanların, toprakları, ekenekleri varsa; kıt kanaat karınlarını doyuracak bu imkanlarıyla, muhtaç hallere düşmezler. Eğerki yoksa, ayaklarında zincirler bağlanmış esirler, belirlenen alanların dışında bir yerlere hareketler edemeyen hizmetkarlardır. İbrahim çok ufacık, küçücüktür. Baba çok çaresizdir, bu çaresizlik, aklını yitirmiş insanlara döndürmüş, kafasının çalışmasını durdurmuştur. Baş sağlığına gelen köylülerinin getirdikleri yemeklerle karınları doymaktadır. Bir evde bir kadın yok olup, silinmişse, o evde ateşte yanmaz, dumanda tütmez. Baba köyün muhtarıyla bir araya gelip çaresizliğini, İbrahim'i şu an, İstanbul'daki içinde bulunduğu şartlarda o ortamının içine götüremeyeceğini, kısa bir sürede işlerini düzene sokar sokmaz, gelip alacağını, gözyaşlarını tutamayarak uzun uzun muhtara anlattı. Muhtar zaten bunları biliyordu. Anlatılanları yürek burukluğuyla dinlerken, bu gidişin son gidiş olduğunu, bir daha dönülmeyeceğinin zor olduğunu da bilincindeydi. Baba İbrahim'le son akşamı geçirip, İbrahim'i muhtara bırakırken oğlunu yaşlı gözlerle sıkı sıkı sardı. Giderken "Bir gün gelip seni alacağım oğlum" deyip, muhtar ve oğluyla vedalaştı.. Köyden çıkarken dönüp dönüp ardına oğluna baktı,

aynı bıraktığı yerde duruyor, onlarda ona bakıyorlardı. Giderken gözyaşları hiç dinmedi. Aliçerçi köyü tarafındaki şose'ye vardığında göz erimlerinden düşüldü. Aliçerçi, Bahatlar, Meyre, Yeşil Bademli köyleri geçildi. Akçapınar köyüne doğru yol alırken daha evvelden bildiği, karısının da toprak kazdığı bölgeye vardı. Kazık çukur toprak yerlere baktı. Karısı bu çukurların birinde kalmış, burada hayatı sonlanmıştı. Uzun bir süre burada gözleri bir çukurda takılı kaldı. Zaman gidilmesi gerektiğini hatırlattı. Oradan kalkarak, tekrar yoluna koyuldu. Akçapınar köyünü geçerek Bozkır'a indi. Bozkır'a 2 saatte inmişti. Konya biletini aldı. Otobüsün kalkmasına 2 saatten fazla zamanı vardı. Aklına çocukken çıraklık yaptığı ustası Kalaycı Musa geldi. Bozkır'ın tek kalaycısı olan, Öğretmen Fehmi Bütün'ün eşi Huriye hın.ın babası Musa dayı; uysal, uysal olduğu kadar da, fazla konuşkan olmayan biriydi. Bozkır nihayetinde çok ufacık bir kaza, bu yüzden köylerdeki vahim olaylar, Bozkır'a, pazar görmeye gelen köylüler tarafından konuşula konuşula, kulaktan kulağa yayılıp, duyulabiliyordu. Garaj tarafından yine gerisin geri köprüye yürüdü. Çarşı tarafına geçti. Hasan Hüseyin Tugay'ın kahvesi ve onun sırasındaki otellerin önüne doğru adımladı. Zaten Bozkır'da yan, yana 2 otel vardı. Biri Dedem Sait Sorkun, biri de Üçpınar'lı Hacı Dayıya ait olan bu otellerin yanından karşı köşedeki fırın tarafına geçerek, saatçi Şakir'in karşısındaki sol taraftaki çıraklık yapıp, 2 sene hizmet ettiği ustası kalaycı Musa'nın dükkanına girdi. Musa dayı ocağı harlatmış, önündeki işiyle uğraşıyordu. Elemanını önce tanıyamadı, işi bıraktı. İş bırakan ustasının elini öptü, kendini tanıttı, Musa dayı olayı duymuş ama kim olduğunu bilmediğinden, şimdi çırağının kendi ağzından anlatımıyla öğrenmiş ve daha bir fazla üzüntü duymuştu. Zaman çabucak geçiverdi. Helalleştiler, vedalaşıp ayrıldılar. İbrahim köyde, gerilerde nasıl bir hayatın içinde olacağı belirsiz kalırken, Baba otobüse binmiş, Konya'ya gidiyor, oradan da posta treniyle İstanbul'a gidecekti. Bu gidişin bir daha dönüşü olacak mıydı?. Kimbilir!! İbrahim çocuk gülüşleriyle gerilerde Öz'de kalırken artık kimsesizdi..28/Ocak-2025 Şerafettin Sorkun/Sandı köyü anılarımdan.